

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΑΞΕ. ΔΟΥΜΑ, ΓΙΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 ΟΤΕ ο Γαβριήλ διηγήθηκε στους δικαστάς υπό ποιές παράδοξες συνθήκες είχε προσλάβει διαδοχικά στην υπηρεσία του τους δυο Μαρτέν Γκέο, πώς επί καιρό παιδεύονταν να εξηγήση τις ξαφνικές μεταβολές του χαρακτήρος του διπλού του Ιπποκόμου και πώς τέλος απέκαλυψε την αλήθεια. Περιέγραψε άκρια τους τρόπους του Μαρτέν, τις προδοσίες του 'Αρνώ, τις άρτιές του ενός και τα εγκλήματα του άλλου.

Ο Γαβριήλ, από μεγαλοψυχία, είχε ζητήσει να παρακολουθήση ο 'Αρνώ την άγρεύσει του.
 "Όταν λοιπόν τελείωσε, ο 'Αρνώ, χωρίς να έχη χάσει καθόλου το θάρρος του, σηκώθηκε και ζήτησε την άδεια να ύπερασπισή τον έναντι του. Το δικαστήριο στην άρχη δεν τον άφησε, μη ο Γαβριήλ, επενέβη και πάλι κι' έτσι ο άθλιος μπόρεσε να μιλήση.
 Μίλησε τόσο καλά, επικαλέσθη τόσες μαρτυρίες, ανέφερε τόσες φορές τό δνομα του κοινοσταύλου Μονιωρανού, ώστε οι δικαστάι, οι άποιοι προηγουμένως είχαν βεβαιωθεί σχεδόν για την ένοχη του, άρχισαν πάλι να κλονίζονται.
 Τότε ο Γαβριήλ, άποφασισμένος να καταφέρη ένα τελειωτικό χτύπημα έναντιόν του, ψεύθηκε δυο λόγια στο αυτί του προέδρου. 'Αμέσως εκείνος διάταξε να ξαναπανε τον 'Αρνώ ντυ Τύλ στη φυλακή του και να παρουσιάσουν τό Μαρτέν Γκέο στο δικαστήριο.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Ι

ΟΙΟΥ, ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΩΣ, ΞΑΝΑΡΧΙΖΟΥΝ Η ΠΑΡΕΞΗΗΨΕΙΣ

"Όταν έδγαλαν τον 'Αρνώ ντυ Τύλ άτ' τό δικαστήριο, δεν τον έπιησαν στο καλλι της φυλακής του. Τόν άδήγησαν σ' ένα προαύλιο του δικαστηρίου, όπου τον άφησαν μόνο μερικώς σιγής.

Τού είπαν δυι αυθάνον, μετά την εξέταση του αντίδικου του, οι δικαστάι να θέλησουν να τον ακούσουν πάλι. Σάν βεβήθε μόνος, ο παικτώνηρος άπατεών άρχισε να συγκαίη τον έναντι του για τό άποτέλεσμα πού είχε προκαλέσει ή τολμηρή άγρεύσει του. 'Ο άληθινός Μαρτέν Γκέο, παρ' όλο του τό δίχη, θά δυσκολευόταν πολύ να φωνή τόσο πειστικό.

Έν πάση περιπτώσει, ο 'Αρνώ είχε κερδίσει καιρό. Μά εξέτάζοντας με περισσότερη άντικειμενικότητα τά πράγματα, κατάλαβε ότι μόνον αυτό είχε κερδίσει. 'Η αλήθεια, την όποια με τόσο θράσος είχε διαψεύσει, θά διαφωτιζόταν στο τέλος άτ' όλες τις μεριές. 'Ο κοινοσταύλος Μονιωρανού ο ίδιος, του όποιου είχε τοίμηση να επικαλέσθη τη μαρτυρία, ήταν άμφίβολο άν θά δεχόταν ποτέ να συγκαίη με τό κύρος του τά εγκλήματα του παλαιού του κατασκάπου.

"Έπειτ' από τις σκέψεις αυτές, ο 'Αρνώ ντυ Τύλ, ο όποιος ήταν τόσο χαρούμενος στην άρχη, έπεσε σιγά-σιγά από την έλπίδα του στην άνησυχία, γιατί έβλεπε πώς ή θέσι του δεν ήταν καθόλου ευχάριστη.

Έίχε σάφεις άπογοητευμένος τό κεφάλι του, όταν ήλθαν να τον πάρουν για να τον πάνε στη φυλακή του.

"Όστε τό δικαστήριο δεν είχε κρίνει σκόπιμο να τον εξέτάση μετά τις εξηγήσεις του Μαρτέν Γκέο; Καινούργια άγνοία κι' αυτή!

Αυτό ώστόσο δεν έμπόδισε τον 'Αρνώ ντυ Τύλ, ο όποιος τά πρόσχε δια, να προσέξη δυι αυτός πού πήγε να τον πάρη δεν ήταν ο συνθηθισμένος του δεσμοφύλακας.

Γιατί αυτή ή άλλαγή; Μήπως έπρόκειτο να λάβουν καινούργια μέτρα έναντιόν του; Μήπως ήθελαν να τον κάνουν να μιλήση; 'Ο 'Αρνώ ντυ Τύλ άποφάσισε να έχη τό νου του και έμεινε σιωπηλός σ' όλο τό δρόμο.

Μά σέ λίγο μια καινούργια έκπληξι τον περιεμενε. 'Η φυλακή, στην όποια τον άδήγησε ο νέος του φύλακας δεν ήταν εκείνη στην όποια τον είχαν κλεισμένο προηγουμένως.

'Η καινούργια είχε ένα κηλυιδόφραχτο πα-

ράδινο κι' ένα ψηλό τζάκι, πράγματα πού δεν τά είχε ή Άλλη.
 Έπίσης δια φανέροναν εκεί μέσα την πρόσφατη παρουσία ενός φυλακισμένου: κοιμάτια ψυιού φρόσκα άκρια, μια στάμνα μισογεμάτη νερό, μια άγνωστου κούνη και μια κόρα μισόνοιχη, μέσα στην όποια φανόντουσαν άνδρικά ρούχα.

'Ο 'Αρνώ ντυ Τύλ, συνθηθισμένος καθώς ήταν να συγκαίηται, δεν έδειξε καμιά έκπληξι. Μά μόλις ο φύλακας έφυγε, έτρεξε να φάξη την κόρα.

Δεν βρήκε μέσα παρά ρούχα. Μά αυτά τά ρούχα είχαν τέτοιου χρώμα και σχήμα, ώστε ο 'Αρνώ ντυ Τύλ νόμισε πώς τά θημάτα.

— "Ω! "Ω! Έκανε. Θά ήταν παράξενο να είναι τά ρούχα του Μαρτέν Γκέο;

Έίχε άρχισει πειά να νυχτόνη, όταν ο άγνωστος δεσμοφύλακας μπήκε πάλι μέσα.

— "Ε, μάστρο Μαρτέν Γκέο; είτε χτυπώντας στον όμο τον 'Αρνώ ντυ Τύλ μ' ένα τρόπο πού έδειχνε ότι άν ο φυλακισμένος δεν ήξερε τον δεσμοφύλακά του, ο δεσμοφύλακας ήξερε πολύ καλά τον φυλακισμένο του.

— Τι είναι λοιπόν; ρώτησε ο 'Αρνώ.

— Άκουσε, άγαπητέ μου Μαρτέν! είτε ο δεσμοφύλακας. 'Η ύπόθεσι σου πάει όλοένα και πιο καλά. Ξέρεις πούζ ζήτησε και πήρε από τους δικαστάς την άδεια να σ' έπισκεφθ ή και να σου μιλήση μερικώς σιγής;

— Μά την πίστι μου, όχι! άπάντησε ο 'Αρνώ. Πού θέλεις να τό ξέρω; Πούζ μπορεί να είναι....

— 'Η γυναίκα σου, άγαπητέ μου Μαρτέν. 'Η Βερτράνδη, ή όποια άρχισε να βλέπη πειά από πού μέρος βρίσκεται τό δίχη. Μά άφησε πολύ να τό κίνη αυτό... Άδριο πειά βγαίνει ή άποφασισ τον δικαστών και θέλει να σε προκατάλάβη. 'Η άγαρίστη! 'Εγώ, άν ή-μουν στη θέσι σου, δεν θά τη δεχόμουν. Θέλεις να την δωξω;

Και ο δεσμοφύλακας έκανε ένα βήμα προς την πόρτα. Μά ο 'Αρνώ ντυ Τύλ, τον κράτησε με μια χειρονομία.

— "Οχι! "Οχι! είπε. Μή τη διώχνεις!... Φέρε την εδώ, μια και της τό επέτρεψαν οι δικαστάι.

— Κι' Έκανε ο δεσμοφύλακας. Πάντα ο ίδιος θά είσαι! Πάντα καλός και μαλακός!... "Αν άρχίσεις έτσι, πάλι ή γυναίκα σου θά σε κάνει δυι ήθελε. Μά αυτό άπορά έσένα....

Και ο δεσμοφύλακας βγήκε έξω, κουνώντας τό κεφάλι του με όκτο.

Σέ λίγα λεπτά ξαναφύρισε με τη Βερτράνδη. 'Η νύχτα έντομεταξύ είχε άρχισει πειά να πέφτη.

— Σας άγίνο μόνους, είπε. Μά θά ρθώ να πάρω την κυρία Βερτράνδη πριν σκοτεινώση έντελώς. Αθή τη διαταγή έγω. Σας μένει ένα τέταρτο της ώρας. 'Επισκεψήθε ή τον λοιπόν για να σιγάμωθήτε ή να τσακωθήτε όριστικά.

'Η Βερτράνδη τότε ντροπασμένη και με τό κεφάλι σιγικό προς τον ψευτο Μαρτέν Γκέο, ο όποιος την κίταζε σιωπηλός, τον πλησίασε και τού είπε με φωνή άδύνατη και φοβισμένη:

— "Ω! Μαρτέν, θά θέλησης ποτέ να με συγκαίησης;

Τά μάτια της είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα κι' έτρεπε σύγκορη.

— Νά συγκαίησω τί; ρώτησε ο 'Αρνώ ντυ Τύλ, ο όποιος δεν ήθελε να προδοθ ή.

— Μά τη χονδροειδή μου παρεξήγηση, τού άπάντησε ή Βερτράνδη. Έίχα πολύ άδικο να μη σ' αναγνωρίσω άμέσως. Μά πώς να μη γελαστώ, άφού ο άθλιος αυτός σου έμωιασε τόσο; 'Αναγνωρίσω δίμως τώρα την πλάνη μου. 'Εσύ είσαι ο πραγματικός μου σύζυγος. 'Ο άλλος είν' ένας άπατεώνας, ένας καιούργος.

— Πούζ είναι ο άπατεώνας; ρώτησε ο 'Αρνώ ντυ Τύλ, για να σιγουρευθ ή. Αυτός πού έφερε μαζί του ο κύριος Μονιωρανού ή ο άλλος πού έχει τό δνομα και την περιουσία του Μαρτέν Γκέο;

— 'Ο δεύτερος! φώναξε ή Βερτράνδη. Αυτός πού μ' άπατούσε. Αυτός πού την περασμένη βδομάδα άκρια τον φώναζε σύζυγό μου, ήλιθια και τυφλή καθώς ήμουν.

— "Α! ώστε ή αλήθεια άποκαλύφθηκε; ρώ-

Ο ΑΝΑΣΤΑΣ ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ
 ("Έργον του γλύπτου Τζόρτζ Τηγκουορδ).

ησε ο 'Αρνώ ταραγμένος.

— Θεέ μου! Ναι, Μαρτέν! απάντησε ή Βερτράνδη με την ίδια σίγηση. Οί δικαστάι κ' ο κήριός σου, αυτός ο μεγάλος και καλός άρχοντας, με θεβαίωσαν πρό όλίγοις άνόμα, ότι δέν ύπάρχει πειά καμιά άμφιβολία γι' αυτός, ότι έσύ είσαι ο άληθινός Μαρτέν Γκέρο, ο καλός και άγαπητός μου σίξυγος.

— "Α: άλήθεια; ρώτησε ο 'Αρνώ ντ' Τιλ χλωμάζοντας.

— Μοι' τ'ό είπαν αυτό, έξακολούθησε ή Βερτράνδη, και μοι' έδωσαν να καταλάβω, ότι καιά θά έκανα να σου ζητήσω συγνώμη κ' αν έκδοθη ή απόφασις και να συμφιλιωθώ μαζί σου. Γι' αυτό ζήτησα κ' επέτυχα την άδεια να σε ιδώ.

Η Βερτράνδη σάτηξε, μά βλεπόντας ότι ο ψευτοσίξυγός της δέν της απάντησε, έξακολούθησε:

— Είνε πολύ βέβαια, καλέ μου Μαρτέν, ότι είμαι έξαιρετικά ένοχη απέναντι σου. Το πρώτο μου λάθος είνε, ότι δέν άνεκάλυφα και δέν άπεκάλυφα άμείως την πλαστοπροσωπεία αυτού του καταραμένου 'Αρνώ ντ' Τιλ. Μά ποι' μπορούσα να φανταστώ ότι μπορεί να υπάρχουν στον κοσμο δι'ό άνθρωποι τόσο όμοιοι; Πώς μπορούσα να άποφασίσω τίποτε τή στιγμή που ο 'Αρνώ ντ' Τιλ μοι' μιλούσε για τα περασμένα, όπως θά μιλούσες έσύ ο ίδιος; Είχε τ'ό δαχτυλιό σου, τ'ά χαρτιά σου! Κανένας φίλος, κανέναν συγγενή δέν τόν ύποψιάζοταν.

Η Βερτράνδη σάπασε πάλι για να ιδή αν ο Μαρτέν Γκέρο θά της μιλούσε και θά την ένεβάρωνε λίγο.

— "Όποτε με άναγνωρίζεις τώρα; είτε τέλος ο 'Αρνώ ντ' Τιλ.

— "Ω! ναι, απάντησε ή νέα γυναίκα.

— Μά άναγνωρίζεις; ξαναρώτησε ο 'Αρνώ έπιμένοντας. Μά άναγνωρίζεις όχι κ' αυτό τόν άπειράνα ποι' την περισημένη βδομάδα άκόμα έπιλοφορείτο άναδέστατα σίξυγός σου, μά ός τόν άληθινό και νόμιμο Μαρτέν Γκέρο, τόν όποιο έχεις τόσα χρόνια να δής; Κυττάξε με! Μά άναγνωρίζεις ός τόν πρώτο, τόν μοναδικό σίξυγό σου...

— Μά βέβαια, είτε ή Βερτράνδη.

— Κι' από ποιά σημάδια μ' άναγνωρίζεις; ρώτησε ο 'Αρνώ ντ' Τιλ.

— Άλλοίμονο!... απάντησε άτίλοικα ή Βερτράνδη. Από σημάδια έντελώς έξεστειρικά και άσχετα με τ'ό πρόσωπό σου, τ'ό μολογώ... Άν σ' έβάζαν στο πλευρό του 'Αρνώ ντ' Τιλ, έντελώς όμοια ντυμένο σάν κ' αυτόν, ή όμοιότης σας θά ήταν τόσο καταπληκτική, όστε δέν θά μπορούσα να σάς ξεχωρίσω. Σ' άναγνωρίζω ός τόν άληθινό σίξυγό μου, γιατί μοι' είπαν ότι θά μ' άδηγούσαν στόν άληθινό μου σίξυγο, γιατί δρίζεται σ' αυτό τ'ό κελλι, κ' όχι στο κελλι του 'Αρνώ, γιατί με δέχεται μ' αυτήν την άντιφρόνηση, τής όποιας είμαι άξια, ενώ ο 'Αρνώ θά ζητούσε άκόμα να με έξαπατήσει και να με ξεγελάσει.

— Άθλιε 'Αρνώ! φώναξε ο 'Αρνώ ντ' Τιλ με φωνή άντρηκή. Και σ' ή γυναίκα, έλαφρομάλη κ' εύκόλοπιστη!

— Ναι, μίλησέ μου έτσι! είτε ή Βερτράνδη. Προσιμώ τις κατηγορίες σου από τή σιωπή σου! "Όταν θά μοι' πής δια δσα έχεις μέσα στην καρδιά σου, θά ξεκαρρώσης και θά με συχωρέσης, γιατί ξερω πόσο καλός είσαι!

— Καλά! είτε ο 'Αρνώ με φωνή πιο γλυκειά, Μην άτελείψεσαι, Βερτράνδη. Θά ιδούμε!

— "Ω! φώναξε ή Βερτράνδη. Τί έλεγα! Ναι, είσαι άληθινός, ο καλός μου Μαρτέν.

Και λέποντας μπρός σ'τά πόδια του, γέμισε τ'ά χέρια του με ειλικρινά δάκρυα. Γιατί νόμιζε σ' άλήθεια ότι μιλούσε στόν πραγματικό σίξυγό της. "Ο 'Αρνώ ντ' Τιλ, ο όποιος τή λοξοκίταξε, δέν μπορούσε να ύποψιασθή τίποτε... «Καλά!... μουμυοίσησ από μέσα του. Θά μοι' τ'ά πληρώσης δι' αυτά μά μέρα, έλευτή!...».

Και προσποιούμενος τόν τσιμερέο, τή φίλησε στό μέτωπο.

— Τί εύτυχία! φώναξε ή Βερτράνδη. Μά συχωρείς λοιπόν; Μά την ίδια στιγμή, ή πόρτα άνοιξε πάλι κ' ο δεσμοφύλακας ξαναπαρουσιάστηκε.

— Τάφιαξαν κιάλας! μουμυοίσησε βλέποντάς τους άγκαλιασμένους. Τό ήξερα ενώ αυτό... "Ήξερα τί ήλιθιος εν' αυτός ο Μαρτέν!...

— Πώς!... Λές ήλιθιότητα την καλωσύνη του;...

— Καλά!... Καλά!... έκανε ο δεσμοφύλακας. Η ώρα πέρασε πειά και δέν μπορείς να μένης άκόμα εδώ...

— Πώς!... Θά τόν άφήσω κιάλας; είτε ή Βερτράνδη.

— Βέβαια! Θά τόν δής αύριο και τις άλλες μέρες;..

—Ναι!... Ναι!... είτε ή Βερτράνδη. Άβριο φίλε μου, ποι' θά έσαι πειά έλεύθερος και θά συνεχίσουμε την γλυκειά περασμένη μας ζωή.

Η Βερτράνδη φίλησε για τελευταία φορά τ'ό χέρι που τής έδωσε βασιλιά ο 'Αρνώ ντ' Τιλ, τ'ό έκανε με τ'ό χέρι ένα τελευταίο χειριστικό και θγήκε έξω, ακολουθώντας τόν δεσμοφύλακα.

Καθώς αυτός έτοιμαζόταν να κλείση την πόρτα, ο 'Αρνώ τόν φώναξε:

— Δέν θ'ι μπορούσα να έχω φώς; τόν ρώτησε. Μιά λάμπα...

— Ναι!... ναι!... Θά σου στείλω...

Πράγματι, έπειτ' από μερικά στιγμές ένας ύπηρέτης έφερε μία λυχνία κ' έφυγε, εύχόμενος καληνύχτα στόν κρατούμενο.

"Όταν ο 'Αρνώ ντ' Τιλ έμεινε μόνος, γούθησε και φόρεσε τ'ά ρούχα του Μαρτέν-Γκέρο που είχε βρει μέσα στην κόφα...

Έπειτα, έκοψε κομμάτ, προς κομμάτι τ'ό παλιό του κοστούμι στό φώς τής λυχνίας και πέταξε τις στάχτες του μέσα στις στάχτες του τζακιού.

"Όταν έπειτ' από μία ώρα τελείωσε αυτή τή δουλειά, έδωσε τ'ό φώς και πλάγιασε.

— "Ας περιμένουμε τώρα! είτε. Φαίνεται πως νικήηρα μπροστά σ'τούς δικαστάς... Μά θά ήταν διασκεδαστικό να κατορθώσω να βρω μέσα στην ήττα μου τόν τρόπο να νικήσω.

II

ΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟ ΕΝΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΤΟΥ

Καταλαβαίνα κανείς εύκολα ότι ο 'Αρνώ ντ' Τιλ δέν κοιμήθηκε καθόλου εκείνη την νύχτα. "Έμεινε μονάχα ξεπλωμένος στην άχρηστορομνή του με τ'ά μάτια δάκρυα, καταστρώνοντας τ'ά σκέδιά του. Η σκέψις που είχε να ύποκαταστήσει μά άκόμα φορά τόν φτωχό Μαρτέν Γκέρο ήταν τολημική χωρίς άλλο, μά σ' αυτό άκριβώς στήριζε τις περισσότερες έλπίδες τής έπιτυχίας του.

"Όταν ξημέρωσε, φόρεσε τ'ά ρούχα του Μαρτέν Γκέρο και περιέμενε να παήη τ'ό κωνούριο του παριόδι.

Στις όγτώ τ'ό πρωί, ή πόρτα τής φυλακής άνοιξε και ο 'Αρνώ ντ' Τιλ με δυσκολία συγκράτησε ένα άνασπάρτημα και διατήρησε την νηφαλιότητα του.

"Ο ίδιος δεσμοφύλαξ τής προηγουμένης ήμέρας, παρουσιάστηκε ύποκλινομένος μπροστά στόν κόμητα Μονγκουερού.

— Διάβολε! Έρτασε ή κρίσιμη στιγμή! μουμυοίσησε ο 'Αρνώ. "Ας παίξουμε καλά τ'ό όλο μας!

Και περιέμε με άγωνία την πρώτη λέξη που θά τ'ό έλεγε ο κόμης.

— Καλήμερα, φτωχέ μου Μαρτέν Γκέρο! είτε τέλος ο κόμης.

"Ο 'Αρνώ ντ' Τιλ άνάσανε. "Ο κόμης ντ' Μονγκουερού τόν είχε άποκαλέσει Μαρτέν. Είχε σωθεί!

— Καλήμερα, καλέ και άγαπητέ μου αφέντη! απάντησε στό Γαβριήλ με μά εύγνωμοσύνη που δέν ήταν έντελώς ψεύτικη.

Και ο 'Αρνώ ντ' Τιλ έτόλμησε να προσθέση:

— Έχετε τίποτε νεότερο, έξοχώτατε;

— Η απόφασις, κατά πάσαν πιθανότητα, θά έκδοθη σήμερα τ'ό πρωί.

— Έπί τέλος! "Ο Θεός νάναι εύλογημένος! φώναξε ο 'Αρνώ. "Ομολογώ, δι' διάζομαι να τελείωση αυτή ή ιστορία. Και δέν ύπόκειται καμιά άμφιβολία, έξοχώτατε, ότι τ'ό

δικιο θά θριαυθείση στό τέλος.

— Μά τ'ό έλπίσω, απάντησε ο Γαβριήλ, κιντίζοντας τόν 'Αρνώ κατάντα. Αυτός ο άθλιος ο 'Αρνώ κατέφυγε σ'τά έσχατα μέσα...

— Άλήθεια; Και ποιά μηχανοραφία έκανε πάλι; ρώτησε ο 'Αρνώ.

— Θά τ'ό πείσεις; είτε ο Γαβριήλ. "Ο άθλιος προσπαθεί να κάνει μά κωνούρια πλαστοπροσωπεία.

— Τί λέτε! φώναξε ο 'Αρνώ ύψώνοντας τ'ά χέρια του προς τόν ουρανό. Και πώς αυτό, Θεέ μου;

— Μά τοίμαει και ισχυρίζεται, απάντησε ο Γαβριήλ, ότι χτές, βγαίνοντας από τ'ό δικαστήριο, οι φύλακες γελάστηκαν κ' άδήγησαν αυτόν στη φυλακή τ'ού 'Αρνώ—σάν να μην ήταν αυτός ο 'Αρνώ— ενώ έσένα σ' άδήγησαν στη δική του.

— Είνε δυνατόν! φώναξε ο 'Αρνώ. Και ποι' στηρίζεται και τ'ό βεβαιώνει αυτό;

(Άκολουθεί)

ΙΔΟΥ Ο ΠΟΙΜΗΝ Ο ΚΑΛΟΣ (Έργον του γλύπτου Τζωρτζ Τίγκουορθ).